THEOLOGISCHE SAMMELHANDSCHRIFT
Salzburg, Mitte 15. Jh.
Seite 193r
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=8285
Copyright: Salzburg, Universitätsbibliothek

tem confitere, ergo nec confessi est
Et sedm illam viam illa decretal
Dnus vtrusq; scrus, loquit de
proprio sacerdote qui potest diuidi
con alieno, nec quit primum diuidi
con comune, vnde est sensus cons
tetur proprio sacerdoti et non
alieno, et quidq; sit de hoc, tam
si illi audiunt confessiones expedi
ro ipse inducere. Vbi consuetu
det ad confitendum, semel in anno
suis curat, bene facerent, et adhor
iuuant in illa decretali dni pe
Benedicti pp. qui fuit de ordine
predicatorum, quae incipit hic auctor
et tenet adhuc, licet enim illa
decretalis sit reuocata inquantu
contrariatur decretali Bonifacii
quae incipit sup cathedram, non
tamen quo ad alia quae equita
tem et rationem continent, est re
uocata. Ad inquid sacerdos
prochialis potest absolucre subditu
suum de omni peto faciendi est, q
Raymundus in summa sua ponit quinq;
casus in quibus sacerdos prochi
alis non potest se intromittere, n
specialis fuit sibi commissum, primo
quando est prima sollempnis impo
nenda. Secunda qn peto est
a muxea excusatio. Tertius est
vbi nunq; nuncint ipsa vrestula
vitatem contractam. Quartus
est de publicis incendariis, sicut
quatuor caubis addit hostiensis, nisi or
ut sit quatus cause sedm hostien
de publico blasphemo. Dicitur
de clericis ipse. Septimus sedm
hostien et quintus sedm Raymund
si sit consuetudo in ciuitate, qualis
quia certa termina ad quem referunt

sicut optimet consuetudo in plerisq;
locis de homicidis sacrilegis
falsariis violatoribus iniuriantibus
ecclesie sodomitis incestuosis
puteis et aliis enormibus enormi
bus, que qui sibi retinent, sicut
eis videtur expediens, de quibus
non potest certa regula dari. Sed
minus quisq; curatus hec sinoda
le sinum, cum quo se diuertat in
materia ista dnus est durandus
in repertorio suo dicit, q ponen
tes alius non est nisi auferre
pietatem suam curat, cum pos
sint omnia de iure quere sunt
eis prohibita. Notand, quam
q Raymundus in summa sua ponit
sex casus in quibus omnis sacer
dos prochialis potest absolue et
audire confessiones subditorum alicuius
sacerdotis. Primus est cum ille con
tinuus de mo in prochia. Secundus
est, si mutant domicilium in pro
chia sua, sicut est de scholaribus
pisuis et alibi. Tertius est si
sint vagabundi sicut sunt isti pere
qui vadunt pugnando per mundum.
Quartus est cum quis habet
peccatum multum malitiosum et
et omnino insufficientem et mult
ne ad magis pitum qui sibi con
fulet petitu tamen pure licentia
et obtenta a proprio sacerdote et
sacerdos tenet dare. Quintus
est si aliquis volens fuire longum
iter puta ire ad sm Jacobum
uel ad quamcumq; alia peregrinatio
uel locum petit licentia a cura
to suo q possit in itinere confitere
quia tunc qui potest audire confessiones
poterit eius confessionem audire,